

Od našich přátel

Dopisy sluhného obsahu vždy milárádi otiskneme. Musí však být věrohodného oznamování, jakž i osobních nářečků prosty a plným jménem podepsány. Aby se předešlo možným myškám, musí dopisy být zřetelné a hlavně pouze na jedné straně každého listu psány. Jinak zodpovědnost za správné otisknutí na sebe nebýteme; závod vůbec za dopisy není zodpovědným.

Guerneville, Cal., 24. srpna 1914. Ctěné vydavatelstvo! V příloze zasílám poštovní poukázku na \$1.50 jako předplacení na další ročník "Pokroku Západu." Se směrem listu jsem úplně spokojen a jen a myslím, že nepřeháním, když řeknu, že jest to jeden z nejlepších českých časopisů v Americe. Proto také zasluhuje co nejoblíbenějšího rozšíření. V plné úctě Váš John Hamiska.

SANT VALBURK, Sask., Kanada, 21. srpna 1914. — Ctěná redakce! Přijmete ode mne pozdrav z Kanady, kterou mnozí tak rádi zmrzlou nazývají. Vskák jak já vidím, Kanada zmrzla není, poněvadž zde prahne právě tak, jako u Vás v červenci — totiž ve dne, noci ale jsou zde dosti chladné, jak na nás, tak i na komáry, kteří jsou zde zlí. Musím se též zmínit, jaká jest zde úroda. Na severu jest obilí všecko pěkné, na jižní straně však všecko podeschlo, tak že kde lidé dřívě vydělali peníze ve žních, není se letos čeho chytnout. Zná jsou skoro pryč a velmi málo obilí tu vidět a mládežky ještě apěji. Zároveň bych Vás žádal, byste mi Pokrok zasílali na nynější adresu do Kanady. Dřívější moje pošta byla v Bruno, Neb. — Nebyl jsem trvale usazen, tak že jsem Pokrok již dlouho neviděl a jelikož se mi vždy velmi zamlouval, tak se mi nyní po něm velmi stýská. Budu hledět, bych Vám častěji nějaké zprávy odtud zaslal, neboť vím, že jest zde též dosti krajanů usazených, kteří mají všude známé a ti zajisté všichni rádi nějaké zprávy si odtud přečtou. S přátelským pozdravem na všechny znamenám se Váš přítel Jos. F. Svoboda.

MISSOULA, MONT., 24. srpna. Ctěná redakce! Zítří, 25. srpna, budou zde volby a soudí se, že nominování budou samí socialisté, ačkoliv jinak mnoho lidí je nezávidí, neboť představují si je ještě jako anarchisty, již si přejí, aby všichni lidé měli po stejném dílu. Ovšem s tím já bych také nesusouhlasila, neboť někteří lidé, aby něčeho se domohli, do únavy se napracují a nastarají a, když již něco mají, tu by se snad měli o svůj těžce a v potu nastrádaný majetek dělit s někým, kdo své peníze všelijakým způsobem zbytečně rozházel. V případě takových by museli lidé stejné jít a také stejně pracovat. Dle mého názoru myslím, že jest nejlepše a nejspravedlivější, aby každý měl to, co si svou píli a šetrností na hospodařil. Nebylo by také divu, že by se lidé při tom dělení špatně shodli a že by byla z toho hotová vojna. Ondy jsem šla s jednou paní na návštěvu do jedné domácnosti, kde moje přítelkyně, uviděvši časopis, uchopila ho a s poznámkou, že jsou to socialistické noviny, na zem nmrštila. S tou vlnkou všecko podčiná se úžasné zdražovat. Tak ku příkladu cukr s jara prodával se za \$5.40, kdežto nyní stojí již \$8.35. Podobně jde i mouka nahoru. Tento týden večer prodávají se zde za 40c tučt. Poměry začínají být zde velmi tísnivé. V Butte jsou dva velké doly zavřené. V Great Falls jest zavřená tavárna a mnoho jiných obchodů. — Ještě se zmíním o krátké upomínce z války. Tehdy v každém statku u nás museli mít jednoho nebo dva raněné vojny a tu jsou museli "cupovat" plátně staré, ovšem čisté, hadry, což jsem velice ráda vykonávala. Byly právě žně, při nichž maminka musela vypomáhat. Do nadoho stavení byl přidělen hodný vojín, pocházející kdysi od Králové Hradce a byl do lůžka raněn. Když pak

konečně se uzdravil, tu otec mu půjčil občanský oblek, aby se mohl dostat domů. Vojín ten za 14 dní přišel zpátky a mezi jiným také věci na památku nám přinesl. Ve vojenském šatu nemohl odejít, neboť by jej v něm chytili. A tak jich u nás až devět bývalo, takže jsme měli mnohou veselou švandu, což je ovšem k nám táhlo. Honivali jsme se z jedné světlice do druhé. Byl mezi nimi též jeden Ital, toho však jsem se bála. Můj nevlastní otec byl také na vojně. Takto sice nechtěl, aby ho odvedli, k vůli čemuž i kus ukazovátku si usekl, však když přišel před odvodní komisi, tu mu řekli, že si to udělal úmyslně a vzali ho na vojnu přece — byl kuchářem. Často nám vyprávěl, jak pekl žabí stehýnka. V Itáli se oženil s Italkou, která mu prý plnou punočku dukatů přinesla. Chudinka byla ale stále churavá, s níkým se nemohla domluvit a tu ovšem se jí stýskalo, až konečně asi za pět roků zemřela. Proto také u nás říkali "u Taliánů." Ráda bych nyní věděla, zdali ještě u nás tak říkají. Též bych ráda bratru psala, však nevím, jak adresu jeho napsat. O tom jsem již mnoho let niého neslyšela. V Německu se vyučil kovářem, kterýto řemeslo se mu dobře na vojně hodilo. — Af mluvím s kým-koli, každý se zlobí na německého eisaře, jenž prý je velký domýšlivec a chtěl by dokonce celou Evropu pohlit. Všecky zdraví Prantiška Svobodová.

TRIPI, So. Dak., 27. srpna 1914. — Ctěná redakce Pokroku! Jest mi skutečně hanbou, že již tak dlouho na listku při mé adrese nalézá se kvitance pouze May 14. Nemohl jsem si však při nejlepší vůli pomoci a teprve nyní Vám cestou touto dluhující obnos zasílám a ježto jste mi tak dlouho poshováli, srdečný dík Vám za to vzdávám! Nemyslete však sobě, že jsem si snad již z polní úrody pomohl, neboť na tu budu muset, až vše spočítám, ještě dopláacet. Letos jest to opět velmi chudé a zvláště pro mne, jelikož pátý rok již jsem suchem stížen a abych Vám vypisoval, jak vše se má, bylo by zbytečným, poněvadž Vám to již Váš zdejší jednatel, p. F. Pekař sdělil. Jedině k tomu podotýkám tolik, že bude větší počet farmářů, kteří nebudou kornu ani vybírat. Já mám sice kornu nad obýčej pěknou, obávám se ale, že nedozraje, neboť máme nyní mnoho dešťů — skorem každý den a následkem toho korna špatně zraje. — Co se pak týče Vašeho časopisu, tu Vám sděluji, že jsem s Pokrokem úplně spokojen a dosti se mně líbí. Věřu velice bych jej byl postrádal, ač i jiné časopisy odebírá, kdybyste mi jej byli přestali posílat. Nepřeji si, abyste několik těchto řádek uveřejňovali, uznáte-li však jinak za vhodné, s dopisem svým dle svého přání naložte. Ještě jednou srdečný Vám dík a všem příznivcům pozdrav zasílá Josef Děd.

BLUE RAPIDS, Kans., 20. srpna 1914. — Ct. redakce! Konečně navrátil jsem se z prohlídky pozemků v Montaně do svého domova a tu spěchám, bych se čtenářům sdělil dojmny, jaké na mne tento, téměř celý měsíc trvající výlet učinil. Nyní nalézám se opět v kruhu milované své rodiny a čtu oblišený mi Pokrok, kterýto časopis již po osm let, dobu to, co v Americe dím, odebírá a musím doznat, že jsem s ním velmi spokojen. Proto také bylo mi velkým potěšením při své své návštěvě Omahy závod Pokroku navštívit, jeho zařízení si prohlédnouti a hlavně se všemi zaměstnanci se seznámit a několik věru laskavých slov s nimi vyměnit. Po svém přjezdu do Omahy dal jsem se totiž dovstí do hotelu Praha, odkud po důkladném poslinění ihned jsem se odebral do Vaší tiskárny. Při této příležitosti jsem nucen zde podotknouti, jaký milý dojem jsem pocítil, neb kolem hotelu Praha váude mateřská řec se oživala. Též váude nad obchody čili jsem učna česká. Také jsem se tam s mnohými seznámil a mile s nimi pohovořil, nech zde v Kansas jsem nepotrátil v Marshall okresu na farmě, (teť právě jsme v městě Blue Rapids) a vždy jen mezi jinonárodovci. Proto také jsem se tam v Omaze cítil jako ve staré vlasti. Ita i hudba česká, naproti

mému v jednom pokoji hrála. — Jaká milá to vzpomínka! Nyní abych konečně něco z té mé cesty se čtenářům Pokroku sdělil. Vim sice, že dosti jich, ba až mnoho, onu cestu projeli a tu dost možná, že jednomu to bude snad vhod a jinému opět ničím, inu, af si! Chci tudíž jen částečně o všem se zmínit, neboť nerad bych mnoho místa ubíral. Šam se ale připznat musím, et. čtenáři a čtenářky t. l., že na dopisy Vaše jsem vždy zvědav a rád je čtu. Věřte, že je to užitečné, neboť tak se dovedem seznámit i s poměry, jaké jsou mimo nás. Dne 14. července jsem vyjel z domova, Blue Rapids, Kans., a přijel jsem do Wyomingu, Neb., kde jsem se zdržel a při tom s některými známými, s nimiž jsem si mile pohovořil, sešel. V r. 1909 jsem tam též bydlel a sice i rok — měl jsem tam rentovou farmu. Odtud pak jsem jel do Omahy, jak jsem již podotkl do té české Prahy. Dne 21. července v 11:30 v noci jsem odjel z Omahy, maje namířeno do Havre, Mont. Do Omahy tehdy se právě sjížděl Sokolové a Sokolky a hostě — já však niého jsem z oné pěkné slavnosti neviděl, neb mně vlak již unášel. Bylo to pozdě v noci a tu ovšem není co v přírodě pozorovat. Každý se nejraději podá spánku, af již má k tomu místo pohodlné neb ne. Ráno jsem ani nevěděl, kde vlastně jsme, až teprve podle cestovní mapy jsem shledal, že ve Whitman, Neb., kde jsme měli krátkou zastávku i smládaní. Čím dále na západ jest vidět mnoho prerií, a pozemky nově vzdělané. Stavby jsou na nich různé, pěkně zařízené i malé domky a tak i úroda se dělí — pěkná i špatná — dle polohy půdy — i její vzdělání. Jest těžko o tom psát a mluhu sdělit jedině tolik, co při rychlé jízdě bylo mi možno okem rychle stihnout. Kde se mně poloha krajiny, pak úroda líbila, pak pastry, ač pahorkovité, jen když tráva se zelenala, pak dobytek v pastvině, když dobře vyhlížel, to mě zajímalo a také ta místa jsem si do zápisů zaznamenal. Na příklad v Broken Bow, Neb., úroda dobrá, pšenice, žito, korna, alfalfa; dobytek má kolem pastvin dosti vody pramenité. Korna a brambory byly od krup poškozene — obilí bylo na poli v hromádkách — dostali silný dešť. Jedem neustále na západ, při čemž je vidět rozsáhlé prerie a suché; slunečko hřeje. — Je již pozdě odpoledne, oko se od vidění různých věcí unavuje, ale opět jest něco vidět. Noví osadníci, kterých jsem doposud nikdy neviděl. Přeráží psíci a hraboši. Jsou k nám velice uctivi. Panečku, je to podivná, neboť jak vlak jede, tu oni se proti nám na zadní nožičky posazují a přední pracičky drží ku předu a tak snad cestující uctivě vítají. Jak ale je s nimi spokojen na vyšší mosenost, to ovšem těžko mi říci. Četli jsme noviny. O té válce v Evropě — až zle je jednomu na to myslet, neb jsem sloužil též leino Fr. Josefovi 3 a půl roku u 99. pěšího pluku. Osm neděl jsem byl evičen se zbraní u 6. setniny a pak ostatní čas při plukovní hudbě, tam se mně dobře vedlo. Sloužil jsem ve Znojmě a v Mostaru v Hercegovině a j. Ve 42. roce jsem obdržel za to vše "Abschid" a jel volně s rodinou do Ameriky. Synové moji mohou mít radost, že tomu vyvážili, neb jsem zkoušel mnoho. Proto mně také nyní na mysl přišlo, že oni psíčeky, ta malá zvířátka, jsou moudřejší, jako ti velmoeni tam za mořem, neb oni nehledí utratit život tak barbarickým způsobem. Otec mně upustil svoji manželku, dívky, živnost, při tom vysoké daně platit a jestli se více domů nevrátí, jak to bude? Aneho jako ubohý mrzak! Co se toho v těchto tak pokročilých časích namluví. Což není to možno nějak urovnat? Když někdo se chce rvát, ale cizí rukou i tělem, není tu možno takové strauny jinak snířit a jinak vše urovnat? Vždyť to stojí hrozno miliony, ožebrá se národ i vlasť. Myšlenka moje sice v jiný směr zabořila, věřte ale, že nemohu za to. — A opět naděšla noc. Vlak nás unášel dále přes Wyoming a kolem So. Dakoty, až konečně v Balantine, Mont., zastavil. Tam se mně samlouvala poloha, i dobrá půda, i úroda. Pak jsme přijeli do Billings — též pěkné místo i poloha. Úroda jak vidět dobrá. Odtud o pět prerie a nově vzdělané půdy.

Pšenice vidět posekané i neposekané a místy až pěkné, jen více deště by bylo zapotřebí. Nyní jsme v Great Falls. Až jest již večer, přece lze mnoho dělníků polských i jiných slovanských zřítí. V tu chvíli řečník polský řečnil mezi svými robotníky a o pět naproti Armáda Spásy za zvuků bubnů, kytar, kornetu i zpěvu; po ukončení toho mluvili ku shromážděnému lidu. Nadešel čas, bych se odebral na nádraží k odjezdu k mému cíli Havre, Mont. Nyní nebudu již více o pozemcích psát, ačkoli vše jsem si dosti dobře v paměti osvojil a i do zápisů poznámenal. Konečně c 2:30 hod. ráno jsem v Havre, Mont., kde nejdříve zašel jsem do Park hotelu, abych se vyspal. — Platil jsem \$1 z postele. Ráno jsem šel do města a sice hned na bank k p. G. W. Švábovi, který je tam kasírem. Jest to upřímný krajan, od něhož jsem se dověděl o mých příbuzných, kteří byli na domovinách, as 27 mil na sever a východ od Havre vzdálených. Dostal jsem se za nimi dobře, jen že to pár dolarů stálo. Přijel jsem k p. R. Solníčkovi, jehož přistihl jsem v pilné práci. Má prkennou rezidenci, je bečlák, a kdo ví, co si myslí, neboť dostavoval se svých vlastnoručně u-mělých cihel vedle staré novou domovinoušskou rezidenci. Povídám mu po uvítání — ty, Rudolf, myslím, že to chytáš pro dva nebo pro víc. Nač on mi odpovéděl, že by to tak nějak mohlo být. Druhý den mně povídá — To mám pilno, chci to dostavět a odjetí na práci, proto budete dnes u mne kuchářem. Umyl jsem tedy nejdříve nádoby a to čistě, nalil vody do hrneč, dal je na plotnu a rozdmýchal oheň v kamnech. A již se to vařilo. Potom rychle oloupal brambory a omyl maso, dal vařit, nasypal soli do polévky a přidal též různé koření. No, tak to bude asi dobře — povídám si. Teť knedlíky, voda vře, volám — Rudolf, pojď honem dělat knedlíky! On přišel, umyl si z nohou i rukou bláto a již byl u plotny a hned udělal pěkné knedlíčky. Nic snad tak tento do zad s nimi tlouci — byly kypré jako peří i dobrá omáčka. Povídám mu, usmaže eibulku, tu já mám hrozno rád. — Rozkrájel jsem tedy cibulku, sádro jen vřelo na kastrolku, hodím tam tu cibuli, ba i pepře mletého jsem přidal. Vskák pánevka ta Rudolfovi nějak překážela, proto dal ji do trouby, ale v tom cítime, že se to páli. Vyndal to tedy opět honem ven a šmejl s tím do polévky, aby prý se to více nepřípražilo — jen to zavřeštelo a bylo vše v pořádku a oběd přichystán. Maso se v polévce přece nepřipálilo. K obědu přišel k nám sousek p. K. Makovský, též svobodný domovinář, jako že nám to bude lépe chutnat a na druhý den, že budeme zase u něho obědvat. Zasednem k společnému obědu — napřed polévka. Sotva ale že dáme každý první lžiči polévky do úst, tu jeden po druhém začnem chrčct brr. Polévka slaná, jakoby ji vynadal ze slaného dolu a k tomu ještě ta připálená cibulka s pepřem. Nemohli jsme si s p. Solníčkem niého vytýkat, neboť já přisollil a on tam přidal onu přepraženinu. Jenom p. Makovský pravil, jak jej to škrtlo. Jděte s tím k čertu, to není k jídlu. Tedy jsme to vyhlili ven. Maso a knedlíky byly dobré a zapil jsem to kávou, jako by se nie nebylo stalo — bylo to dobře. Po obědě následoval koncert. Pan Solníčka hraje na harmoniku a my vypomohli zpěvem, až konečně na nás přišly římoty — bylo teplo. — Vskák na blízku potok a v něm dosti vody. Tedy jsme se odebrali do lázni a pořádně se vykoukali, to bylo zdravé. Celý týden jsem pobyl mezi těmi novými osadníky a prohlédl co jsem mohl. Jezdil jsem i psíky chodil. Půda až se obdělá, může být dobrá. Ti, kteří mají dříve půdu obdělanou, klidili úrodu, vzor tanninu suchu. Pšenice byla místy uhečejší, korna nízká a jen voda, již jsem na třech farmách ukusil, byla nedobrá — alkalická. Jinde však jsem pil dovolu a tu je to nejlhodnější — dobrá pitná voda na farmě. Půda je bluboká i píska-vápenatá, roviny vlnité i místy kamen, jako váude v každém státu různé jakosti, ale strová až velice počítka. Nyní odjížděl domovináři na výdělek do Severní Dakoty, neb doma vyděl

Bolesti a křeče
při revmatismu, neuralgii, úafelu čili houseru jsou spěšné zaháňny, je-li použit
SEVEROV
Gothardský olej
jako liniment. Zmenšuje zápal, odstraňuje otekliny, zahání křeče a ztuhlost.
Cena 25 a 50 centů. Na prodej v lékárnách.
Dobré při hoření i při vymývání hlavy. **Severovo léčebné kožní mýdlo** Vytlačeno pro toaletu i koupel. Cena 25 ctů
SEVEROVY TAB-LAX Projímavé cukrovinky pro děti i dospělé. Cena 10 a 25 centů.
Na prodej v lékárnách. Nepřijímejte nepodobenín. Nemá-li je váš lékárník, objednejte si je přímo od
W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Ia.

MACH & MACH.
ZUBNÍ LÉKÁRNÍ.
3. poschodí, Paxton Bldg., Reb 16. a Parnam ulice
Tel. Douglas 1088. Ind. Phon 4198.
OMAHA, NEB.
Nejlepší zaplacená zubní lékařská úřadovna ve středním západě. Nejmodernější pomůcky. Přístroje první třídy. Ony mlté.

Frank Svoboda
Umělecký závod
POMNÍKOVÝ
Největší
sklad pomníků
ve Spojených Státech
1215-25 So. 13th Str.
OMAHA, NEBR.
Phones:
Office: Douglas 1872.
Residence: Douglas 5216.

ky nemají žádné. I já jsem jel zpět do Havre a prohlédl si ještě město. V jednom hostinci měli museum, v němž bylo vidět peníze ze všech končin světa i mnoho jiných věcí, pak vyepané medvědy živé medvědy, labut a jiné. Hostince jsou tam otevřeny ve dne v noci i v neděli. Z Havre jsem jel do Chinoek, kde jsem též město i pozemky sobě prohlédl. Odtud zase jsem jel zpět do Havre a rozloučiv se tam se svými známými, připravil jsem se na zpáteční cestu, na které opět jsem přijel do Omahy, neb jsem se tam již cítil známější, neb jsem tam vskutku známé měl. Pan Jos. Mík na stanici Burlingtonské dráhy, je upřímný krajan, který mně byl radou nápomocen, začož mu vzdávám dík. S paní Vítavšouvovou jsem též pár slov vyměnil a lituji, že jsem nemohl též s p. Vítavšousem promluvit, byl totiž zaměstnán v práci. Domů jsem se dostal zdrav, neb jsem byl i proti úrazu na 20 dnů pojištěn. To slu-

něko zde doposud hodně hřeje a přšet ne, což kornám valně nesvědčí. Nemínil jsem dopis dlouhý psát, ale pořád toho je víc, tedy rázem ukončím. Prosím, odpustte, neb k důkladnému popsání by bylo více času i místa třeba. Mějte však se mnou strpení a přijmete ode mne všichni upřímný pozdrav, i ti, s kterými jsem se seznámil, jakož i čtenáři a čtenářky tohoto listu. V dokonale úctě
Josef Sedláček.

JOS. T. VOTAVA.
PRÁVNÍK
Úřadovna: 6. pokoje 600
Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
Omaha — Nebraska.

"Staré Spolehlivé"
Metz
Omažské oblíbené pivo
WM. J. SWOBODA, malo-obchodník. Tel. Doug. 222

FRANK YUN
vlastní čistě a bojně smlouvaný
řeznický a uzenářský obchod
V CÍSLU 2206 JIŘ. 16. UL., OMAHA.
Bokný výbr řeznického masa, nejlepší jakosti a ve smy nejlevnější. Všecké výrobky uzenářské — bři se té nejlepší jakosti. Objednávky možno učítí telephonem: Douglas 3428.

Lee-Glass-Andresen Hardware Co.
PRODÁVÁ VE VELKÉM
tlačné, vrtáčkové a lukované plechové nástroje. — Cínovazý písek, bobeky, písek a kovový šokl — Cínová drát klíčůk, sádkové šokl, blyštly, šokl sá šokl, sáboje a sportovní šokl všeho druhu.
2th and Huron Streets. OMAHA, NEBRASKA.